XI. évf. 6. szám 1999. november-december

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Halász Piusz: Advent és Karácsony

F. Merényi Ági: Mi keresztények

Az Egyház - az üdvösség útján járó nép

Mi akik az Egyházban élünk, egy lelki közösséget akotunk. Együtt küzdünk azért, hogy növekedjünk az igazság megismerésében, az Isten szeretetében, és abban a bölcsességben, amely nem ennek a világnak a birtoklását keresi, hanem az Örökkévalót. Mindegyikünknek más és más a kapcsolata Istennel.

Tudjuk, hogy nem vagyunk tökéletesek, de a hit által egy teljesebb emberi életet élhetünk. Különböző a véleményünk arról, hogy a társadalmi problémákat hogyan lehetne megoldani, de közös az értékrendünk. Szogálni és szeretni akarjuk egymást, ahogy azt Jézus tette. Előfordul, hogy minket is elfog az indulat, és veszekszünk egymással, de ezeket megbánjuk és újrakezdjük a szeretet küzdelmét.

Fontos számunkra a hit és az Egyház, mert általa kapunk biztos vezetést és tanítást az üdvösség útjáról. Szívesen veszünk részt a szentmisén, mert ott találkozhatunk az Úrral, aki szeret és megerősít bennünket.
Számunkra Isten Országához tartozni öröm, mert ezáltal értelme van életünknek.

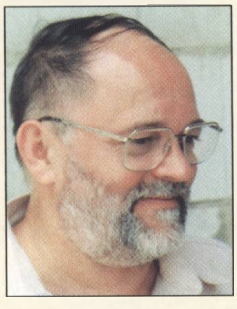
Kalla Viktória
– főiskoai hallgató

„A szentmise számomra leborulás az Úr elé.... továbbá közösség és egység „Krisztus Testében". Ugyanakkor hitvallás gyöngeségünk és emberségünk tudatában Isten és ember előtt.... gyógyulás a jelenlévő szentségi Jézus szavai és vétele által. A szentmisén idősíkok keresztezik egymást: a végtelen lehajol és a végest magához emeli. Kiragadja a pusztulás fenyegetettségéből, a reménytelenség sodrásából és új dimenziót nyit a beszűkült lelkek előtt. Itt felragyog újra a fény, megnyílik az Örökkévalóság, ahova tartunk és ami után vágyakozunk."

Kosinsky Katalin
– üzemmérnök, ötgyermekes anya

„Én megtapasztaltam, hogy minden lehetséges annak, aki hisz. Életem során kicsi és nagy dolgokban egyaránt megtapasztalhattam, hogy Jézus megtartott és biztos kézzel vezetett a sötétségeken keresztül is. Ma már tudom, hogy benne élve nincs reménytelenség, nincs értelmetlen szenvedés és minden nehézség, baj csak eszköz az Ő kezében, hogy formáljon és vezessen minket."

Varró István
– vegyészmérnök

„A szentmisét a könyörülő Isten legnagyobb ajándékaként élem meg. Amikor a legtisztább, legszentebb áldozat-Jézus keresztáldozata megujúlt az oltáron az átváltoztatásakor, örülök, hogy részese lehetek ennek. Azt kérem az Úrtól, hogy amint a csepp víz eloszlik az áldozati borban, úgy lehessen az én életem is elrejtett Istenben."

Deriné, Smidová Beáta
– állatorvos

„A hit számomra azt jelenti: hogy van „VALAKI",aki végtelenül, minden fenntartás nélkül szeret... olyannak, amilyen vagyok. Megajándékoz örömével, mutatja az utat akkor is, amikor nem tudom merre menjek, erőt ad, hogy elviseljem, ami lehetetlennek látszik, bátorságot ad, amikor elfog az aggodalom és a félelem, megvigasztal, amikor mások bántanak, szeretetét adja, hogy az Ő szívével szeressem testvéreimet. Kedvenc találkozóhelyem Vele: a szentáldozás."

Bicskei Renáta
– fodrásznő

„A szentmise számomra olyan, mint egy menyegző, mint két egymást szerető személy életének legfontosabb eseménye. Mint a menyasszony és vőlegény csókja. Szívet dobogtató és izgamas ünneplése a szeretetnek. Itt a Vőlegény Jézus, Ő találkozik szerelmesével, az Egyházzal."

ADVENT SZELLEME

Advent alapmagatartása a remény. A pesszimizmus a kedély dolga, az optimizmus az akaraté, a remény a **kegyelem** ajándéka. Teológiájáról és lélektanáról szoktunk beszélni, pedig a reménynek történelme is van. Minket most elsősorban ez az utóbbi érdekel, mert hiszen az üdvösség története nem más, mint a remény szakadatlan virrasztása az emberiség vándorútján. Isten gyújtotta meg ezt a mécsest abban a pillanatban, amikor a paradicsom kapuja nagy dörrenéssel becsapódott mögöttünk. Ez világított Ábrahámnak, Izsáknak, Jákobnak. A népek történetében mindegyik egy-egy fáklya, melyen az ígéret lángja lobog. Önmagunk örökös pártszakadásain sírni kell, és ha kétségbeesésünk közben Isten arcára vetjük tekintetünket, könnyeink örömkönnyekké válnak. Mert hitetlenségeink egy pillanatra sem ingatják meg Isten hűségét! Ennek a jóságos, fenséges, hűséges Arcnak a vetülete lelkünkben a **remény**!

Az Egyiptom szolgaságában sínylődő zsidók számára az Ígéret Földje jelenti a remény tárgyát:

„Láttam népem nyomorúságát Egyiptomban... elismerem szenvedését; leszállottam tehát, hogy megszabadítsam az egyiptomiak kezéből s kivezessem arról a földről a jó és tágas földre, a tejjel és mézzel folyó földre..." (Kiv 3,7-8)

A remény azonban akkor sem aludt ki, amikor az Ígéret Földjének birtokába jutottak: most Isten állandó védelme lett a tárgya:

„Mert megoltalmazom és megmentem a várost önmagamért és szolgámért, Dávidért." (2Kir 19,34).

Bár a zsidó nép bűneiért inkább büntetést érdemelt, de az ország pusztulása mégsem a remény elhamvadását, hanem tisztulását eredményezte.

Megrendítő az a szívósság, ahogy a ledöntött fa csonkjából a szép múlt után a sötét jelenben kisarjadt a még szebb jövő bizonyossága: Isten **új szövetséget** köt majd népével.

„Íme napok jönnek, úgymond az Úr, és új szövetségre lépek Izrael házával és Júda házával: nem olyan szövetségre, mint amilyet atyáitokkal kötöttem azon a napon, amelyen megfogtam kezüket, hogy kivigyem őket Egyiptom földjéről, olyan szövetséget, amelyet ők megszegtek, holott én Uruk voltam, úgymond az Úr: hanem olyan lészen ez a szövetség, amelyet kötök majd Izrael házával: ama napok után, úgymond az Úr, bensejükbe adom törvényemet, és beírom szívükbe: ÉN ISTENÜKKÉ leszek, ők pedig az én népemmé lesznek." (Jer 31,31-34)

A zsidó nép történelmi sorsában bontakozik ki az üdvösség ökonómiája: az Ígéret Földje eljövendő országáról beszél, Dávid alakjában a **Megváltó** képe rajzolódik elé, a választott nép babiloni fogsága a bűn fogságára utal.

Végül a fogságból való szabadulásban már előre láthatóvá válik Isten eljövendő országa, s annak végső boldogsága:

„Ama napon majd így beszélnek: Íme a mi ISTENÜNK! Benne reméltünk és Ő megszabadít minket. Ő az Úr, Őbenne bíztunk, ujjongjunk és örvendezzünk segítségén." (Iz 25,9)

Az egyik nem csupán előképe a másiknak, hanem a kettő között párhuzam is van. Megértjük belőle, hogy nemcsak az embert, hanem világát is meg akarja Isten váltani. A remény ószövetségi történelme mutatja, hogy Istennek földi sorsunk sem közömbös! Advent nagy tanítása, hogy Isten Országa már ennek a világnak is dimenziója s az idő belülről nyitott az örökkévalóság számára. Amit várunk, már itt van, ami eljön, az a világ kezdete óta úton van. Évezredes történelmi remények érlelték meg Krisztus születését – s azóta ismét évezredes remények érlelik eszkatológiás eljövetelét. A szentágostoni psziché mozgatja adventes lépéseinket: nem keresnél, ha már meg nem találtál volna, és nem vágyódnál utánam, ha már meg nem szerettél volna.

Isten jön felénk, nagy tettekben, de nekünk is cselekvően kell mennünk feléje. Az advent tehát nemcsak

várakozás, hanem készülődés is, ezért téves minden passzív időszemlélet; az idő nem egyszerű mulandóság, hanem Isten és az ember tetteinek mértéke. Az idők teljessége nem teljesülés, hanem beteljesítés.

Itt az idő, hogy az álomból fölébredjünk.

„Az éjszaka elmúlt, a nappal elközelgett. Vessük el tehát a sötétség tetteit és öltsük magunkra a fényesség fegyvereit." (Róm 13,12)

Szent Pál e szavai adják meg a nyitányt. Advent a tudatra ébredés ideje. Az eszmélésé. De ez magában még nem elég. Következnie kell az energiák kibontásának, az erőfeszítésnek. Létünk fölmérhetetlen messzeségében kezdődik, tudatunk kialakításában az egész kozmosz részt vesz. Az **„én"**-t leszámítva, semmi, de semmi sincs bennem, ami ne máshonnét származnék. Mindez, ami **én** – ez tartamát jelenti –, kívülről került belém. De hogy mit építek belőle, az tőlem függ. Megmérgezi belső világomat, vagy megszenteli? Építi vagy rombolja? Ide állít az egyetemes lét harmóniájába, vagy disszonanciát vált ki maga körül? A világ bennem emelkedik szellemi szintre, a kegyelem pedig általam föl akarja emelni isteni szintre. Itt kell nekem öntudatosan közreműködnöm. Nem szabad csupán öntudatlanul élnem a napok egymásra következő sorában! Ember akarok lenni, öntudatos, határozott, kezdeményező ember! Nem ötletek sodornak és hangulatok ragadnak magukkal. Van tervem és programom, célom és beosztásom. Van vállalkozó kedvem és merek kockáztatni, Isten embere is ember! Szakember. De itt nem állok meg, hanem folytatni akarom mindezt lelki életemben is. Az **imádság** legyen tényleg **találkozás a jelenlévő Istennel** és nemcsak megszokott gyakorlat. A **szentmise elmerülés Krisztus áldozatában** és nemcsak sablonos szertartás. A **felebarát** valóban **Isten küldötte**, aki által szól hozzám és kér tőlem. Az **életem legyen haladás Krisztusban az Atya felé**... Szóljatok adventi harangok... keltegessetek, ébresszetek, hívogassatok! Megyek... megyek... „Ó, fényességes, szép hajnal..."

Íme, jön az Úr! **Karácsony** nemcsak a kereszténység, hanem **a mindenség ünnepe** is. Isten először megteremti a világot, azután küldi az embert, hogy járja át szellemmel, végül küldi Krisztust, hogy itassa át kegyelemmel. Hogy végül „Isten legyen minden mindenben!"

Rorate coeli desuper

Az ég harmatozik, a föld terem, s a kettő együttműködése adja a megtestesülést. Advent egén megjelenik a csillag, advent homályában feldereng a Szent Szűz: az **első keresztény**, aki Krisztus születése előtt már Krisztust mintázza.

Mielőtt Krisztust befogadta volna test szerint, már befogadta Lélek szerint... Az isteni kegyelem megtermékenyíti az akaratot, az akarat pedig gyümölcsöt teremt. Így akarom tölteni adventemet! Öntudatra ébredve, beleállva a nagy összefüggésbe, a Szent Szűz lelkével várakozva, imádkozva és dolgozva: „Íme, az Úr szolgáló leánya!" **„Ha küldesz, elmegyek, ha hívsz, eljövök, ha kérsz, odaadok, és ha adsz, elfogadok...** Legyen nekem a Te igéd szerint."

Ó, advent! – Te vagy az angyal, akit az Isten küld, hogy harangozzon, keltegessen, hívogasson és köszöntsön! **Ó, advent! – Te vagy a próféta**, aki virrasztasz az éjszakában, hogy meghalljam Isten lépéseit a történelemben. **Ó, advent! – Te vagy az idők teljessége**, telve vággyal, sóhajokkal, reménnyel és imádsággal. Bennem is ébrednek a vágyak, kelnek a sóhajok, bontakoznak a remények és szállnak az **imádságok**... a szebb világ felé, a teljesebb lét felé, az **isteni teljesség** felé. De ezen dolgoznom is kell! Magamban és magam körül! Több türelemmel, nagyobb alázattal, melegebb szeretettel!

Azt a darab világot, ami rám van bízva, **emberibbé** kell formálnom és **istenibbé szentelnem**!

Az Isten emberek gyermekévé lett, hogy mi Isten gyermekeivé legyünk.

Valaki egy csomagot kapott, nagyon ízlésesen becsomagolva, szép selyem szalaggal átkötve. Mindenki örül, ha ajándékot kap. Kíváncsian csomagolja ki, s benne egy másik csomag volt. Ugyanolyan szépen és ugyanolyan ízlésesen becsomagolva. Még kíváncsibban bon-

totta föl, újabb csomag. Most már egyiket a másik után bontja föl és végül egy kis dobozhoz ér. No abban már kell valaminek lennie. Nem baj, ha kicsi is, ha egy aranylánc, akkor is sokat ér. Az utolsót kinyitja, üres. Bosszankodott is, meg nevetett is, hogy megtréfálták.

Így van ma a világ karácsony ünnepével. Megmaradt a csomagolás, megmaradt a dekoráció és belül üres. Hallgatja az ember a rádiót, boldog karácsonyi ünnepeket kívánnak. A posta ezrével, tízezrével hordja a karácsonyi jókívánságokat... Van karácsonyfa – télapó ünnep, fenyőünnep. Jó lakoma, gyerekeknek öröm, csak a lényeg marad ki belőle. Mert a karácsony az **nem** fenyőünnep, nem télapó ünnep, a karácsony a kis Jézus születésének az ünnepe! És aki nem hisz Jézus Krisztusban, az ne ünnepeljen karácsonyt. Ne gyalázzuk meg ezeket a szép ünnepeket is hazugsággal! Itt kívül a külső, a dekoráció... megtartjuk a kereszténységből mindazt, ami szép, és elvetjük mindazt, ami igaz! Megőrizzük mindazt, ami kellemes és kedves, de visszautasítjuk mindazt, ami szent és ami a lényeg! Hányan mennek el bérmálkozni, akik nem hisznek a Szentlélekben, csak azért, mert ajándékot kapnak. Ünneplik a karácsonyt és nem hisznek Jézus Krisztusban, de ünnepeljük, mert ajándékot kapunk. Ez nem karácsony! Annak nincs joga karácsonyt ünnepelni, aki ezen a napon nem fogadta a szívébe Jézus Krisztust! Aki idebent nem csinált Betlehemet, annak fölösleges karácsonyról beszélni!

Ezért én most a lényegről akarok szólni. Mi a karácsony? Kettőt jelent. Először is annyit jelent, hogy az Isten emberek gyermeke lett; másodszor, hogy az emberek Isten gyermekeivé legyenek.

Ez a karácsony!

Mivel nagyon sokan vannak közöttünk, akik hitetlen környezetben élnek, városokban mindenféle veszélyek között, ezért most nekem a lényegre kell rátérnem.

1.

Először is azt mondtam, a karácsony lényege, hogy **az Isten emberek gyermekévé lett.**

Azt mondta az angyal a pásztoroknak: ma született a Megváltó Dávid városában, Ő a Messiás, az Úr, és az lesz nektek a jel: találtok egy gyermeket pólyába takarva és jászolba fektetve. S a pásztorok elmentek és megtalálták a gyermeket édesanyjánál. Akkor a pásztorok is föltették maguknak a kérdést: hát miért akart az Isten emberré lenni? Az a végtelen Isten, a mindenható Isten, hát miért akart egy ilyen kisgyermek lenni? Miért? Azért, mert az Isten beszélni akart az emberekkel. De az ember nem érti az angyalok nyelvét, nem érti a szeráfok és a kerubok nyelvét. Mi csak az emberi nyelvet értjük. Beszélt az Isten Sína hegyén mennydörgésben és viharban, s akkor a zsidók a földre borultak és azt mondták Mózesnek: menj, beszélj te az Istennel, mi félünk. Azért, hogy ne féljünk, az Isten egyszerű emberként jelent meg, istállóban, falu szélén született. Ki mondhatja akkor, hogy a gazdagoknak az Istene?

Egészen egyszerű emberek között élt, hogy mindenki kivétel nélkül meghallhassa a szavát. És miért akart az Isten velünk beszélni? Azért, mert az embernek vannak kérdései, olyan kérdései, amire nem felelnek a csillagok, amire nincs válasz a könyvekben és amihez a tudósok sem tudnak hozzászólni. Ilyen örök kérdésekre akart nekünk választ adni.

Három ilyen nagy kérdésünk van.

?

Az egyik, az első kérdés: **mit is tartunk mi az Istenről?**

Ma ezrével, tízezrével vannak olyan emberek, akik papagáj módjára szajkózzák: nincs Isten, nincs Isten! Nincs Isten? Hát akkor honnét van a világ? Mert a cipőt a cipész csinálja, a ruhát a szabó csinálja, a házat a kőműves csinálja, az órát meg az órás csinálja, és a világot ki csinálta? Ha nincs kőműves, nincs ház. Ha nincs órás, akkor nincs óra. Ha nincs szabó, akkor nincs ruha, és ha nincs Isten, akkor nincs világ. Azt mondják erre az okosok: no jó-jó, a világ magától lett. Magától lett? Mutassatok nekem egyetlen egy dolgot az egész világmindenségben, ami magától lett! Ha mutattok nekem, akkor én is azt mondom, elhiszem, hogy a világ magától lett. Vegyünk például egy finom gépet, műszerek vannak benne, rugók, mindenféle csavarok, és azt mondom erre: ez a gép, tudjátok, ez magától lett. Abból a vasdarabból egy kerék lett, abból egy rugó, abból egy nanométer és ez így összeállt, és így magától lett...

Azt mondjátok, hogy itt valami hiba van? De hát te is azt mondod, hogy ez a csodálatos világ magától lett. Nézzétek azokat a műholdakat, milyen nagyra vagyunk velük, a műbolygókkal. Lehetünk is, mert nagy dolog, hogy egy égitestet, egy bolygót csinálunk és az szabályosan megy a pályán. S mondjátok, az a műhold magától lett? Azok a kerekek, alkatrészek összeálltak és azután magától egyszer csak eldobta magát a földtől és belekerült annak a másik égitestnek a gravitációjába és maga pontosan megtartja a pályáját? Dehogy! Ezt értelmes emberek, mérnökök sok számítás, sok gondolkodás, sok kísérlet után hozták létre. Isten tudja hány kísérlet nem sikerült, míg végül sikerült. Ezt az emberi értelem hozta létre. No és ezt az egész világren-

det, ezeket a nagy bolygókat nem egy értelemnek kellett létrehoznia? Azt a kis műbolygót emberi ész csinálta és az a rengeteg bolygó meg magától lett? Ezt az én kis eszem nem tudja megérteni...

Azt mondják erre nekem: no jó-jó, de hát az Istent még senki sem látta. Én csak azt hiszem, amit látok. Hm, ülj le szépen oda a televíziókészülék elé és látod, amint képek mozognak, hangok jönnek belőle és akkor odamész, megkopogtatod azt a televíziót és azt mondod, de sok kép van ebben, milyen sok hang van benne. Ekkor a kisgyermeked elkezd nevetni, és azt mondja: De apa, miket beszélsz, hát ezek a képek nem ebben vannak! – Nem ebben vannak? Hát honnét jönnek? – Hát jönnek a hullámokon, a rádióhullámokon. – Nekem ne beszélj fiam, én soha nem láttam, senki sem látott még ilyen hullámokat. – Hát persze apa, azt nem lehet látni, de mégis van.

Hát **az Istent sem lehet látni és mégis van!** Azt mondják: végigkutatták az egész világot, összetúrtak, behatoltak mindenhová és nem találták meg az Istent.

Ó, te okos ember! Végignézem az órámat belül, végigkutatom és nem találom meg benne az órást. Pedig van, volt egy órás, akit sohase láttam, de mivel van egy órám, tudom, hogy van egy órás. Mivel van a világ, tudom, hogy van egy teremtő Isten. Mint ahogyan azok a láthatatlan sugarak a televízióban látható képeket és hallható hangokat adnak, ugyanúgy a láthatatlan Isten is fönntartja, kormányozza és gondviseli ezt a világot...

Tehát azért jött el Jézus Krisztus, hogy bennünket megtanítson. Ő látta az Istent, eljött és megtanított bennünket az Istenre.

?

A másik ilyen nagy kérdés, amire az ember nem tud feleletet adni, **a mi lelkünk**.

Hány embert hallottam, aki azt mondta: no jó, hát Istennek lennie kell, ezt értem, de lélek az nincsen. Nincs lelkünk? Hát akkor mi különbség van az ember meg az állat között? Menjetek el egy mészárszékbe, ott szétszedik az állatot, azután nézzetek meg egy fölboncolt embert, ugyanazok a szervei vannak, ugyanaz a testi funkciója, mindegyik szinte ugyanazoknak a törvényeknek engedelmeskedik. Na jó, hát az agya az egyiknek tekervényesebb, a másiknak kevésbé, az egyiknek többet nyom az agyvelője, de ezek nem lényeges különbségek. Hát hogy van, hogy mégis lényeges különbség van az ember és az állat között? Csak azért, mert az állatnak nincsen lelke, az embernek pedig van! Az állatot sohasem lehet megtanítani gondolkodni, az állat is már millió év óta van itt a földön, de kultúrát még nem teremtett, egyetlen szerszámot nem csinált, az ember pedig mindjárt, amikor megjelent a barlangban, olyan művészi képet rajzolt, hogy erre azt mondom, itt lényeges különbség van az ember és az állat között.

Sokan azt mondják, hogy nincs is különbség az ember és az állat között. Az ember csak egy magasabbrendű állat. Így van? Ha ezt állítjuk, akkor ne panaszkodjunk, hogy úgy kezelnek bennünket, mint az állatokat. Ha mi csak egy magasabbrendű állat vagyunk, akkor ne panaszkodjunk, hogy mészárszékre hajtanak bennünket, vágóhídra visznek bennünket, hogy az igát éppúgy a nyakunkba teszik, mint az állatoknak. Ha mi csak magasabbrendű állatok vagyunk, akkor csak annyi lesz a különbség, hogy az alacsonyabbrendű állat vályúból eszik, az ember pedig csajkából. Más különbség nem lesz köztünk! Ugye az emberi méltóságot, szabadságot, jogainkat csak akkor tudjuk védeni, ha mi lényegesen különbözünk az állatoktól?! És miben különbözünk? Lelkünk van!

?

A harmadik nagy kérdés: **mi van azzal a másik világgal, a túlvilággal?**

Hallottam embereket, akik azt mondták: majd ráérünk arra gondolni odaát, most azt az életet kell élni, amit itt a földön élünk. Okos felelet? Ez éppen olyan felelet, mintha a diák azt mondaná: majd ráérek a vizsgára gondolni akkor, amikor vizsgázom, most nem tanulok! Mintha a katona azt mondaná: ráérek majd lőni megtanulni, amikor a harctéren leszek, most dorbézolok. Az a diák, aki csak a vizsgán kezd tanulni, az már elbukott, az a katona, aki a harctéren akarja kezébe venni a puskát, az már elveszett, és az az ember, aki majd csak odaát kezd gondolkodni, hogy mi is van az Istennel, hogy vagyunk a lélekkel, hogy vagyunk a másvilággal, az már elveszett ember, az már hallani fogja Krisztus ajkáról: távozzatok tőlem, átkozottak, az örök tűzre...

Ez a földi élet azért van, hogy elkészüljünk arra – itt kell feleletet adni nekünk –, hogy mi is lesz odaát? És mivel feleletet erre az ember nem tud adni, ezért jött el Jézus Krisztus, hogy ezt megtanítsa nekünk!

Lehet a földön úgy élni, hogy az ember nem gondolkodik, csak él, ahogy esik, úgy puffan... Lehet így élni, de ez nem emberi élet! Ott kezdődik az ember, amikor elgondolkodunk a nagy kérdésekről. És vannak kérdéseink, amikre nem tudunk feleletet adni. Ezért küldte el karácsonykor Isten az Ő szent Fiát.

Azt mondta: Édes Fiam, tanítsd meg őket az örök kérdésekre, és ha majd nem hisznek Neked, akkor tegyél csodákat, hogy senki se kételkedhessék. – És Jézus Krisztus, amikor tanított, utána betegeket gyógyított, halottakat támasztott fel, a vihart egy szavával lecsendesítette, ezrek és ezrek szeme láttára megsokasította a kenyeret, és azt mondta: ha nekem nem hisztek, higgyetek a jeleknek, amiket én teszek!

És most mondjátok, ezek után, ki az ostoba? Az, aki hisz Jézus Krisztusnak és azt mondja: Krisztus, Te ezt így mondtad, elfogadom. Vagy az, aki nem hisz Krisztusnak, de hisz az újságnak, hisz a brosúráknak, hisz a rádiónak, hisz annak a rádiónak, amelyik maga mondta 56-ban, hogy hazudtunk reggel, hazudtunk délben, hazudtunk este... és mégis hisz neki. Hisz olyan embereknek, akiket életükben bálványoknak állítottak, és haláluk után letiportak és mindennek elmondtak, annak hisz... Jézus Krisztusnak pedig nem hisz. Hát akkor ki az okos? Aki Jézus Krisztus előtt hajt fejet, vagy aki bálványok előtt, újságoknak és a rádiónak hisz?

Olyan időket élünk, hogy ha ma valakinek nincs hite, értelmetlen az élete, méltatlan... A fiatalság például erkölcsileg miért züllik le? Mert nincs életcélja! Csak úgy, egyik napról a másikra él, amit keres, elkölti, nem gondolkozik... Így nem lehet emberi életet élni. Akinek nincs hite, annak ma olyan értelmetlen az élete... Nekünk nem! Mi letérdelünk a kis Jézus jászolánál, aki meghozta a világosságot. Akármilyen sötét ez az élet, ott világosság van! Akármilyen sötét a világ, ott szeretet van! Akármilyen gonoszak az emberek, ott jóságot találunk. Ezért jött el a kis Jézus! Ezért, hogy meghozza nekünk ezt a nagy világosságot, és aki Krisztus után jár, az megtalálja ezt a karácsonyi békét és boldogságot a szívében.

2.

Másodszor, azért lett az Isten emberré, hogy **az ember az Isten gyermekévé legyen**!

Azt mondják egy falusi bácsiról, elment föl Budapestre, mert egy fontos ügyet kellett elintézni. Jó hajnalban elindult, meg is érkezett időben Budapestre, de ott a Rákóczi úton megállt, nem tudta, hogy vannak átkelő szakaszok, ahol lámpa irányítja a gyalogos forgalmat. Megállt ott egy helyen és várta, mikor tud átmenni. De hát autó, autóbusz, villamos, személygépkocsi, teherautó, motorkerékpár, egyik a másik után jött, jött és a mi emberünk csak várt-várt, mikor tud átmenni. Persze az idő telt... annyit nem lát otthon egy év alatt, mint itt egy óra alatt... De az idő elmúlt... Végre estefelé elcsöndesedett a forgalom, és a mi bátyánk rászánta magát, két autó között hirtelen átment... sikerült, elment az ügyvédi irodába, de már zárva volt. Addig várt, amíg letelt a hivatalos idő és mérgelődve, boszszankodva hazament, nem intézett semmit.

Azért mondom ezt a példát, mert sok ember így éli le az életét. Csak van, csak nézelődik, csak eltölti az időt és nem tudja, hogy miért él a földön. A múlt héten Budapesten elnéztem azt a nyüzsgést, hajrát, szaladást... Reggel, amikor misézni mentem, akkor mentek az emberek munkába... forgalmi dugók voltak... mindenki szalad, mindenki ugrik, kapkod, ideges... Arra gondoltam: Emberek! Tudjátok-e, hogy miért ez a nyüzsgés? Hogy egyáltalán miért vagytok? – Diesel, a híres mérnök-feltaláló, a halálos ágyán azt mondta a fiának, miközben rámutatott arra a nyolcszáz lóerős motorra, amit ő tervezett: Édes fiam, az ember, amíg él, gondolkodik, tervez, alkot, szerkeszt, de most, az életem végén elgondolom: előbbre vittem, boldogabbá tettem az emberiséget? Édes fiam, úgy érzem, hogy ezzel nem! Az emberiség ezzel nem lett boldogabb. – Így vagyunk mi is! Föl kell vetnünk: mi is az emberi életnek a célja? Mi az értelme, hogy itt vagyunk a földön és azután elmegyünk? Mi az értelme? Az, hogy az ember egész napon át melózik, aztán leteszi a munkát pénteken, bemegy az italboltba, leissza magát, vasárnap elhentereg? Azután hétfőn ismét fölvesszük az olajos ruhát és kezdődik megint egy hét... Aztán így megy ez tíz év, húsz év, ötven éven át, míg egyszer leáll. Ez életcél? Ezért érdemes embernek lenni? Nem! Egy állat is megteszi ezt. Hat napon át az iga rajta van, szombaton leveszik, vasárnap nem fogják be, egyszer jobb takarmánya van, egyszer rosszabb... hétfőn megint ráteszik az igát... Ezért embernek lenni nem érdemes. Hogy az ember mindig menjen előre és sehova se érkezzék, hogy csak azért dolgozzék, hogy fönntartsa a testét, és azért tartsa fönn a testét, hogy dolgozni tudjon, ez egy örök körforgás. Eszem, hogy tudjak dolgozni, dolgozom, hogy legyen ennivalóm...

Ezért élni? Hát ezt a gép is megteszi. A gépet is ellátjuk üzemanyaggal, hogy dolgozni tudjon. Ezért fölösleges emberré lenni!

Vannak ugyan optimista emberek, akik azt mondják: várj, várj, várj... eljön, nem is olyan messze van már az a világ, amikor csak a gép dolgozik. Igazán? Légyszíves, magyarázd meg nekem ezt közelebbről! Mert én azt hiszem, hogy ennél nagyobbat nem hazudtak embereknek.

Ez a világ jön? Nem látom, az ellenkezőjét látom.

Mert mit látok? Azt látom, hogy az embereknek a fele szinte szívbajban pusztul el, azután azt látom, hogy az emberiség elrákosodik és azt sem tudjuk, hogy mi

az... hát hová vezet ez? Az onkológiai intézetben vannak húszévesek, sőt látunk ott tizenkét éves gyereket elrákosodva... tehetetlenek vagyunk a betegséggel szemben! Miközben az ember pöffeszkedve mondja, hogy itt a paradicsom, holnap itt a paradicsom, az Úristen elmosolyodik és azt mondja: Nézd, annyira sem vagy, mint voltál, a kultúra olyan betegségeket hoz, amit nem tudsz legyőzni, aztán építesz csodapalotákat meg mindenfélét, azután ha jön egy háború, leborotvál mindent... Így jön el a szép új világ?

Itt a földön nem jön el, ez nem életcél! Hát mi az életcél? Erre senki ember nem tud válaszolni, egyedül Jézus Krisztus. Eljött a földre, hogy nekünk az életcélt megmutassa. És mi az életcél? Az, hogy Isten gyermekeivé legyünk! Ő, Isten Gyermeke, emberek gyermekévé lett, hogy mi Isten gyermekeivé legyünk. Magára vette testünket, vérünket, hogy mi magunkra vegyünk az Ő isteni természetét. Az Ő ereiben a mi vérünk csörgedezett, hogy a mi ereinkben pedig az Ő kegyelme csörgedezzék! Ez életcél! Isten gyermekévé lenni! És az életemet arra használni fel, hogy egyre jobban gyermekévé legyek a Mennyei Atyának. Igen, hogy tudjam azt, hogy van fölöttem is egy hatalom. Hogy én is megtegyek mindent, amit Ő parancsol, s amihez erőt is ad. A keresztény ember is dolgozik, mint a másik, de tudja, hogy a munka az nem életcél!

Az csak feladat. Életcél az, hogy ennek az Atyának méltó gyermeke legyek! Én is benne élek egy emberi társadalomban, de ez a társadalom számomra nem hangyaboly, nem vagyok magányos állat, hanem van nekem egy édesatyám, Aki testvérekké tesz bennünket. Ez az igazi testvériség! Az egyik a bánya mélyén dolgozik, a másik a miniszteri asztalnál, mindegyik az Istennek a gyermeke, tehát testvérek. Mindegy, hogy kívülről az egyik csak bányász, a másik pedig miniszter, ez csak külső, belülről mindannyian az Istennek a gyermekei vagyunk, testvérek vagyunk!

Mi nem osztályharcot hirdetünk, hanem az emberek és az osztályok közötti testvéri szeretetet. Ez a kereszténység! Ezt kaptuk Krisztustól, és hogy a világ nem jutott idáig, az azért van, mert a keresztények maguk sem akarnak Isten gyermekei lenni, ezért nem is lesznek testvérek, hanem egymással marakodó vadállatok. Ha azt akarjuk, hogy testvériség legyen a földön, akkor először Isten gyermekeivé kell lennünk. De ha mindegyikünk azt mondja: nekem az Isten nem parancsol, nem vagyok az Istennek a gyermeke, akkor egymásnak sem leszünk testvérei, hanem vadállatok.

Én is meghalok, mint a többi ember, de ha keresztény vagyok, tudom, hogy csak a testemet temetik el, a lelkem hazamegy az édesapámhoz, a Mennyei Atyához. Ez igen. Mondjátok nekem, mélyen tisztelt hitetlen urak és hölgyek, tudtok ti ennél szebb ideológiát? Tudtok ennél szebb gondolatot, ami az embert fölemeli? Mondjatok nekem olyat! Olyan gondolatot, ami az embert életben tartja, nem engedi, hogy az erkölcsi mételyben elpusztuljon, amely a szenvedésben vigasztal, amely a halál kapujában reményt ad, mondjatok ennél szebb gondolatot! Nem tudtok.

Egyedül Krisztus hozta meg nekünk a világosságot! Azt mondjátok erre, de mi nem tudunk hinni Krisztusnak! Nem igaz! Nem jól mondod, ne azt mondd, hogy „nem tudok hinni Krisztusnak", hanem azt, „én nem akarok hinni Krisztusnak".

És miért nem akarsz? Az **egyik** azért nem akar hinni Krisztusnak, mert nem akar megalázkodni, ő nem fog letérdelni Krisztus előtt és bűnbánatot tartani. A **másik** azért nem hisz Krisztusnak, mert nyakas és önfejű, „nekem ne parancsoljon a Krisztus". „Megyek a magam feje után." A **harmadik** azért nem akar Krisztusnak hinni, mert nem akar szabadulni a bűneitől. Akkor inkább ne legyen Krisztus, de én a bűneimhez ragaszkodom. A **negyedik** pedig azért nem akar hinni Krisztusnak, mert őt egyáltalán nem érdekli semmi, ami komoly, ami nagy, ami örök... Nem érdekli. Mindenre azt mondja: nem érdekel semmi... lélek, Isten, másvilág... nem érdekel! Ez csak élni akar, mint egy pillangó, dolgozni, mint egy gép, és fölfordulni, mint egy barom! Így is lehet élni, de embernek nem!

Mi keresztények vagyunk, nekünk is van karácsonyfánk, csillagszórónk, angyalhajunk, dekorációnk, nekünk is vannak örvendező gyermekeink, nekünk is szabad ezen a napon jó lakomát tartani, de tudjuk, hogy ez csak csomagolás, mind dekoráció. Nekünk a karácsony lényege az, hogy az utolsó doboz nem üres; amikor kinyitom karácsony titkát, egy angyalhajú, tengerszemű édes kisgyermek tárja ki felém a karját, a kis Jézus akar jönni a szívembe... Ez a karácsony. És ha letérdelek s azt mondom: Krisztus Jézus született, örvendezzünk! – akkor az öröm! Senki sem tudja elképzelni, hogy mit jelent, mikor valakinek a szíve tiszta és a kis Jézus lakik benne, hogy az **micsoda öröm!**

Karácsony van, örvendezzünk, vigadozzunk, kis Jézuskát áldjuk, ezerszer áldjuk! Ámen.

Halász Piusz

Hogyan gyógyítja meg Isten a megsebzett szíveket?

II. rész

3. lépés: Bocsáss meg azoknak, akik megbántottak!

A megbocsátás nem annak a rossznak az elfelejtése, amit ellenünk elkövettek, és nem is egy misztikus szellemi érzés. Egyszerűen nem haragszunk arra, aki rosszat tett. Szeretjük és elfogadjuk még akkor is, ha meg vagyunk sebezve.

A megbocsátás általában egy folyamat, és nem egyszeri dolog. Addig tart a megbocsátás folyamata, amíg a fájdalom teljesen el nem múlik. Minél mélyebb a seb, annál nagyobb megbocsátásra van szükség. Ahogyan az orvos megtisztítja a sebet minden fertőzéstől, hogy teljesen meggyógyuljon, ugyanúgy a lelki sebeket is meg kell tisztítani a keserűségtől a gyógyulás érdekében. A megbocsátás tartja tisztán a sebet. Ha fájdalmat jelent, amikor valakire gondolsz, akkor bocsáss meg neki. Ez nem bonyolult. Csak mondd el az Úrnak, hogy megbocsátasz annak a valakinek, és Isten szeretetével akarod szeretni. Fogadd el hittel Isten iránta adott szeretetét! Tedd ezt minden alkalommal, amikor arra a valakire gondolsz, mindaddig, amíg Isten szeretete ki nem árad a szívedben iránta.

Azért bocsátunk meg, mert Isten is megbocsátott nekünk. Ha nehéznek érzed, hogy megbocsáss valakinek, akkor gondolj csak arra, mennyi mindent bocsátott meg **neked** Isten! Ha nem tűnik soknak, akkor kérd Istent, mutassa meg úgy a szívedet, amilyennek Ő látja. Kérdd, hogy mutassa meg szíved keménységét! Kérdd Istent, tegyen meg mindent, ami szükséges, hogy összetörjön a szíved, és betöltsön az Ő irgalma! Isten meghallgatja a kérésedet, ha őszintén kiáltasz Hozzá!

4. lépés: Fogadd el a megbocsátást!

Ha megbántottak, és te is vétkeztél azáltal, ahogyan erre reagáltál, akkor fontos, hogy ne csak megbocsáss azoknak, akik megbántottak, hanem te is kérd Isten bocsánatát helytelen cselekedeteid miatt. Ha ezt megteszed, lehet, hogy rájössz, saját magadnak is meg kell tudnod bocsátani.

Van úgy, hogy legnagyobb ellenségünk saját bukásunk tudata. Gyakran sokkal szigorúbbak vagyunk magunkhoz, mint mások mihozzánk.

Ha elbuktál, valld meg a bűnödet Istennek, és jelentsd ki, hogy elfogadod a megbocsátását, és te is megbocsátasz magadnak. Amikor érzed, hogy a kudarcérzet vissza akar térni, mondd az Úrnak, hogy te ezt nem fogadod el, mert Ő már megbocsátott neked.

Különbség van a bűntudat és a kárhoztatás (önvád) között. A kárhoztatás a kudarcérzet miatt van. A bűntudat a bűn következménye. A bűntudat mindig konkrét, világos és Istentől van; a kárhoztatás homályos,

bizonytalan és vagy saját magunktól vagy ellenségünktől, a Sátántól ered.

Ha úgy gondolod, hogy vétkeztél, de nem vagy benne biztos, kérdd Istent, hogy adjon bűntudatot. Ha nem érzel bűntudatot, miközben imádságos szívvel vársz rá, köszönd meg szeretetét, megbocsátását és folytasd nyugodtan napi teendőidet. Maradj nyitott, hogy meg tudja mutatni, ha vannak helytelen dolgok az életedben, de ne engedd, hogy ez megbénítson! Ha Isten valamit meg akar neked mutatni, meg is fogja tenni, ha nyitott maradsz! Ne engedj az önsajnálatnak, mert nagyon romboló!

Ha nem megfelelően viszonyultál azokhoz, akik megbántottak, nagyon fontos, hogy megvalld Istennek. De vigyázz, az önsajnálat gyakran az őszinte megbánás látszatát kelti. Ha mi a magunk részéről mindent elrendezünk, ez felszabadítja Isten Szentlelkét, hogy mások szívében munkálkodjon. De még ha ez nem is történne meg, mi vagyunk a felelősek azért, hogy a szívünk rendben legyen Istennel. Ha kritizálóvá, keményszívűvé, féltékennyé, magunknak valóvá, büszkévé, ítélkezővé, meg nem tört szívűvé, vagy keserűvé válunk, akkor **ezen változtatnunk kell**! Amikor összetörünk Isten előtt, Ő megbocsát és begyógyítja sebeinket.

A megbocsátásban gyógyulás van!

5. lépés: Fogadd el az Atya szeretetét!

Van egy olyan űr az életünkben, amit csak Isten tud kitölteni. Amikor vétkezünk, és kérjük az Ő bocsánatát, vagy bizonytalansággal, kisebbségi érzéssel küszködünk, akkor fennáll a veszély, hogy ez az űr még nincs kitöltve. Ilyenkor kérdd Istent, hogy töltsön be az Ő Szentlelkével! Az én-központúsággal állítsd szembe az Isten-központúságot! Nem tudom eléggé hangsúlyozni, milyen nagy a jelentősége ennek a lépésnek a gyógyulási folyamatban. **Az önsajnálat és az én-központúság megszomorítja a Szentlelket.**

Ha megszomorítottad Isten Szentlelkét, akkor nem vagy betelve Szentlélekkel.

Kérdd, hogy bocsásson meg, amikor megszomorítod, és töltsön be Szentlelkével! Fogadd el a Szentlelket hit által! (Ef 4,25-5,21)

Ahogy ezt megteszed, gondolataidat és imádságaidat irányítsd Isten jellemére, és különböző atyai tulajdonságaira. Imádd Őt, azaz beszélgess Vele, énekelj Neki, és gondolkozz Róla; koncentrálj hűségére, szentségére, tisztaságára, könyörületességére, kegyelmére, megbocsátására és változhatatlanságára.

Az imádat kifejlesztése az egyik kulcs az Atya szeretetének elfogadásához. Fejleszd ki magadban ezt a tulajdonságot! Tanulj meg kívülről igehelyeket és énekeket, amelyeket fegyverként használhatsz a magányosság és az elkeseredés legyőzésére. Az imádat útján kerülhetjük el a depressziót és az önsajnálatot. Vannak, akik azt mondják, ők nem tudják Istent dicsőíteni, amikor nincs kedvük, mert az képmutatás lenne. Erre csak azt tudom válaszolni, hogy nem azért dicsérjük Istent, mert éppen olyan kedvünk van, hanem **önmagáért**. Gyakran **érzéseim ellenére is** dicsérem Istent. Nem akarok az érzelmeim rabja lenni, ezért dicsőítem Istent. Természetesen őszinte akarok lenni Istenhez az érzéseimet illetően, de azután arra irányítom a figyelmemet, hogy kicsoda Isten, és nem arra, amit érzek.

El akarod fogadni az Atya szeretetét? Akkor tölts időt az Ő jelenlétében.

Az Ő szeretetét nem lehet úgy elfogadni, mint bármi mást, ez csak akkor alakul ki, ha időt töltünk Vele. Eláraszt az Ő szeretetével, ha időt töltünk Vele, ha időt adunk Neki. Mit adjunk Istennek? Gondolatainkon és szavainkon keresztül tiszteletet, imádatot, figyelmet, dicséretet és magasztalást adhatunk Neki.

Ha számodra ez nehézséget jelent, akkor azt javaslom, hogy olvasd át a Bibliádat, és húzd alá azokat a részeket, amelyek Isten tulajdonságairól beszélnek. Érdemes a zsoltárokkal kezdeni. Azután imádságban és énekben mondd el ezeket az igeszakaszokat Istennek a csendességben. Ha ezt mindennap megteszed, meg fogod tapasztalni, hogy növekszik az Atya iránti szereteted. Isten is személyesen fog hozzád szólni, válaszul dicsőítő szavaidra. Ne lepődj meg, amikor elismerő, szerető szavakat mond neked a nap folyamán! Isten szereti szeretni a gyermekeit!

6. lépés: Gondolkozz úgy, mint Isten!

Mikor szóval vagy tettel megbántanak, különösen gyermekkorban, úgy reagálunk, hogy mi is negatívan kezdünk el gondolkodni magunkról. Ha például a szüleid maximalisták voltak, és magas elvárásokat állítottak eléd, akkor valószínűleg gyakran előfordult, hogy nem tudtál ezeknek eleget tenni. Viszont, ha „tudod", hogy úgysem sikerül, akkor bizonyos mértékig megkíméled magad a csalódástól. Sajnos azonban, ha így

gondolkodsz, akkor valószínűleg nem is fognak sikerülni a dolgok. Az ilyenfajta negatív gondolkodás általában nem is felel meg a valóságnak, és nem túl kedves. Legtöbbször félelmen alapul, és elutasításból származik. Ha úgy gondolod, hogy borzalmas vagy, előbb-utóbb nemcsak így fogsz érezni, hanem így is fogsz cselekedni.

A Biblia azt tanítja, hogy szeressük Istent teljes szívünkből, teljes lelkünkből, teljes értelmünkből, teljes erőnkből, és szeressük embertársainkat, **mint önmagunkat** (Lev 19,18; Mt 19,19). Isten azt akarja, hogy szeressük magunkat, ne önző módon, hanem az Ő szeretetével. Azt akarja, hogy úgy gondolkodjunk magunkról, mint Ő – kedvesen, megbecsüléssel, tisztelettel és bizalommal.

Ha negatívan gondolkodsz magadról, szeretném, ha most megállnál és leírnál két, három negatív gondolatot, amelyek a leggyakoribbak. Miután ezt megtetted, írd le ezek mellé Isten gondolatait, amelyek Isten szaván és az Ő jellemén alapulnak, és az előbbiekkel teljesen ellentétesek. Ha például azt írtad, hogy mindig elbuksz, akkor írd le emellé, hogy: „Jól tudok..." és nevezd meg azt a dolgot, amiben jó vagy. Azután írd le, mint mond életednek erről a területéről a Biblia. Például: *„Mindenre van erőm Krisztusban, aki engem megerősít"* (Fil 4,13).

Minden alkalommal, amikor a negatív gondolat előjön, állj meg, és mondd ki a pozitív gondolatot az Igével együtt!

Lehet, hogy hosszú időbe fog telni, amíg a rossz szokást egy jó szokással sikerül felváltani. Mondogasd magadban az igazságot mindaddig, amíg meg nem töröd a negatív szokást! Ne dőlj be a hazugságoknak, és vádló gondolatoknak! Tarts ki – Isten segítségével meg tudod tenni! Kiálts Hozzá mindig, amikor elbuksz és kezdd újra! Megfigyelted már a Bibliában, hogy milyen sokszor megismétel valamit Isten, amikor bátorítani akar valakit? Józsué könyve első részében az Úr **négyszer** mondja Józsuénak, hogy ne féljen. Miért? Mert Józsuénak szüksége volt a bátorításra, hogy Isten gondolatait fogadja el maga felől. Harcra készülődött, és szüksége volt a bátorításra. Biztos vagyok benne, hogy magában sokszor elismételte Isten szavait.

A depresszió leggyakoribb oka az, hogy lekicsinylő, vádló gondolatokat gondolunk saját magunkról. Ahhoz, hogy a depressziónak ezt az okát megszüntessük, követnünk kell a fent leírt lépéseket. Törjük meg a negatív gondolkodás szokását Isten gondolataival!

Ugyanez érvényes nemcsak a gondolatokra, hanem a cselekedetekre is. Ha felfigyelsz olyan reakciókra az életedben, amelyek negatívak, védekezőek vagy önzőek, írd le! Azután írd le mellé, hogyan kell Isten szerint reagálnod olyan helyzetekben, amelyek megijesztenek, vagy védekezésre kényszerítenek. Ha észreveszed, hogy negatív, vagy önző módon reagálsz valamilyen helyzetben, állj meg és imádkozz, azután válaszd azt az utat, amelyet Isten mutat a számodra!

Kérjed imában Istent, segítsen, hogy ezeket a gondolatokat és döntéseket meg tudd valósítani! Ha elbuksz, kérjed Isten bocsánatát és menj tovább! Ha a gonosz azt mondja: „Már megint elestél!" – ismerd be, de jelentsd ki, hogy nem vagy hajlandó magadat sajnálgatni! Ismerd el, hogy felelős vagy bukásodért, kérjed Isten bocsánatát és lépj tovább! Tedd ezt mindaddig, amíg az igazság új szokásait ki nem alakítod magadban! A negatív szokások kialakulásához évek kellettek, ezért ne add fel, ha az új, Isten szerinti szokások kialakítása talán néhány hetet vagy hónapot venne igénybe. Kezdd el egy-két szokással, majd folytasd a többivel. Ha megtesszük a lehetségest, Isten is megteszi a lehetetlent!

7. lépés: Kitartás!

A kitartás a siker 90%-a! A Biblia azt mondja: *„Aki mindvégig kitart, az üdvözül* (Mt 10,22), és *„Ha tűrünk, Vele együtt fogunk uralkodni is* (2Tim 2,12). A kitartásnak két oldala van: egyik oldalról a mi odaszánásunkat jelenti, hogy nem adjuk fel, végig kitartunk, a másik oldalról magában foglalja azt, hogy ehhez Isten adja az erőt. Amire Isten elhív, ahhoz megadja a szükséges erőt is! Az Ő parancsai magukban hordozzák a győzelem ígéretét. Mikor azt mondja: *„Szentek legyetek, mert én szent vagyok"* (1Pt 1,16), ez nemcsak egy parancs, hanem isteni ígéret is – **legyetek** szentek! Van úgy, hogy azt érzed lehetetlen kitartani, képtelenség végig megállni. Lehet, hogy így is van! De ha mi eljutunk képességeink végére, megláthatjuk Istent, aki megteszi a lehetetlent. A hit nem lép addig munkába, amíg nem hisszük, hogy Isten meg tudja tenni a lehetetlent. Ahhoz nem kell hit, hogy megtegyük a lehetségest.

Ezért, ha lehetetlen helyzetbe kerültél, dicsőítsd Istent! Most gyakorolhatod a hitedet.

Amikor a lehetetlenben hiszel, az olyan, mintha egy faágra másznál fel Istenért. Kilépsz egy bizonytalan helyzetbe, ahol tudod, hogy segítségre van szükséged.

Ha nagyon leterhelnek a szükségeid, problémáid, vagy az a lehetetlen helyzet, amelyben éppen vagy, és csak ezzel foglalkozol, akkor a gonosz egyből jön, és azt mondja, ez úgysem fog sikerülni. „Le fog törni alattad az ág" – hajtogatja. Most ott állsz a faágon, és vajon mit tesz a gonosz? Elkezdi vágni alattad az ágat! Nem elég, hogy megjósolta, hogy az ág le fog törni, mindenáron valóra akarja váltani saját jóslatát!

De maradj ott, és kapaszkodj az Úrba! Mikor a gonosz levágja az ágat, az egész fa ráesik, az ág pedig meg fog állni a levegőben!

Miért lehet a kitartás is egy lépés az életünkben az isteni gyógyulás felé? Ha feladjuk, ha nem tartunk ki, az helyet ad a haragnak, sebzettségnek, elutasításnak, kívánságoknak, kritizálásnak, bizalmatlanságnak vagy bármi másnak, ami zaklat bennünket.

Van úgy, hogy azt kívánjuk, Isten tegyen csodát, és **azonnal** vegye el a problémáinkat. De Isten egy folyamatban vezet bennünket, ami felkészít arra, hogy Vele együtt uralkodjunk a mennyben. Fejlesztenünk kell a személyiségünket, ez pedig csak azáltal lehetséges, hogy kitartunk a nehézségekben, kísértésekben, és helyes döntéseket hozunk.

A menny nem annyiból áll, hogy az angyalok hárfáznak, és szép nagy házakban lakunk. Isten azt akarja, hogy Vele együtt uralkodjunk! Mindnyájunknak rendelt egy helyet, hogy uralkodjunk az Ő teremtett világa felett. De ez már itt a földön elkezdődik a Vele való kapcsolatban. Az Atya előkészít bennünket, gyermekeit, hogy majd Vele együtt uralkodhassunk a teremtett világon.

Hogyan fogjuk ezt tenni? Nem tudom. De az olyan igék, mint a 2Kor 4,16-17 azt bizonyítják, hogy Isten fel akar készíteni az örökkévalóságra: *„Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt, ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a mi pillanatnyi kis szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk."*

Egy barátom azt szokta mondani: „Az számít, hogyan végezzük!"

Pál apostol ezt írja a korintusiakhoz írt első levelében: *„Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek. Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató: azok azért, hogy hervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant. Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág, hanem megsanyargatom és szolgálatra alkalmassá teszem a testemet, hogy míg másoknak prédikálok, magam olyanná ne legyek, mint aki alkalmatlan a küzdelemre."* (1Kor 9,24-27)

Voltak időszakok az életemben, amikor elbuktam egy területen, ahol nagyon küzdöttem. Akkor jött a gonosz és azt mondta: „Már megint elbuktál. Soha nem fogod tudni megtenni. Ez túl nehéz neked." Megpróbál elkeseríteni, hogy feladjak minden próbálkozást.

Ha végiggondoljuk, tulajdonképpen van ebben valami igazság. Ezért megtanultam, hogy így válaszoljak az ellenségnek: „Igen, igaz, hogy megint elbuktam. Ezért én vagyok a felelős. Vállalom a felelősséget azért, amit tettem. Köszönöm, hogy figyelmeztettél rá. De nem fogom magam sajnálgatni azért, mert elbuktam. Abban is igazad van, hogy nem tudom megtenni. Egyedül nem. De mindenre van erőm Krisztusban, aki engem megerősít. Gyenge vagyok, de Ő erős. Nagyobb Ő, aki bennem van, mint te, aki a világban vagy!" Azután megdorgálom a gonoszt, és a vereség gondolatait Jézus nevében, és elkezdek imádkozni Istenhez. Megvallom az én Uramnak, hogy vétkeztem, és visszautasítok minden önsajnálatot. Az önsajnálat ellen a legjobb védelem a bűn megvallása, elfordulás a bűntől, és az Úr bocsánatának elfogadása.

Ha megvalljuk a bűneinket, elhagyjuk azokat, és hitben meggyűlöljük a rosszat, akkor el tudjuk fogadni Isten megbocsátását, és Ő egy új kezdetet ad nekünk. **Ő az új kezdések Istene**. A mi részünk az, hogy megalázzuk magunkat, elforduljunk a bűntől vagy a bukástól, az Ő része pedig, hogy új kezdetet adjon nekünk. Isten szívesen megteszi ezt, mert Ő a szeretet Istene. A büszkeség jele, ha nem fogadjuk el a megbocsátását, amikor elbukunk. Ha elestünk, hát elestünk; legyünk őszinték, ismerjük be, alázzuk meg magunkat Isten előtt, és fogadjuk el az Úr bocsánatát!

Isten munkálkodik bennünk.

A küzdelem is része a győzelemnek.

Több leckét is meg kell tanulnunk: megtanuljuk megalázni magunkat, elfogadni a bűnbocsánatot, kitartani, tanulhatunk a saját hibáinkból és kudarcainkból, megtanuljuk, hogyan segítsünk másoknak, és azt is, hogyan harcoljunk a gonosz ellen.

Harcban állunk! Ne add fel! A győztes oldalon állsz!

Floyd McClung: Isten atyai szíve – VI.

Luca Flóra története

Isten gyógyító erejéről szeretnék tanúságot tenni. Sokak számára hihetetlen (nekem is az volt), de Isten ma is tesz csodát. Velem, pontosabban a kisbabámmal ez megtörtént.

Huszonhárom hetes terhes voltam, amikor ijedten vettem észre, hogy alig mozog a baba, és ahhoz képest, hogy a félidőn csak kicsit voltam túl, hirtelen nagyon megnőtt a hasam, mintha a nyolcadik hónap végén lettem volna. Sejtettem, hogy valami baj van. A soron következő ultrahangvizsgálaton, ami éppen pár nappal később volt esedékes, ki is derült, hogy nagyon súlyos beteg a kisbaba. Egy vírusfertőzés következtében víz gyűlt fel a testében, így a hasüregében, a beleiben, a szíve körül, 9 mm vastagságban a fejbőre alatt, ezen kívül szívritmus zavara van, és még ki tudja mi minden. Az orvosok szerint 95% esély volt arra, hogy méhen belül rövid idő múlva elhal, esetleg ha császármetszéssel kiveszik, akkor méhen kívül hal meg, vagy súlyosan károsodott lesz.

Férjemmel felkerestük neonatológus barátunkat is, akiben nagyon megbíztunk orvosilag és emberileg egyaránt. Lényegében ő is ugyanezt mondta, de nem hagyta figyelmen kívül azt a tényt, hogy van némi esély – ha nem is sok – arra, hogy akár egészséges is legyen. Neki és annak a szülésznek , akihez ő irányított minket, köszönhetjük, hogy egyáltalán felébredt bennünk a bizalom az iránt, hogy még javulhat a helyzet. Innen indultunk, amikor elkezdtünk rendszeresen imádkozni egy kis csoportban azért, hogy meggyógyuljon a kisbaba. Már az első ilyen közös imádság után meglepődve tapasztaltam, hogy mennyivel többet mozog a baba, mint előtte. Jártunk nem sokkal később egy szerzetesközösségnél, ahol gyógyító imádságságot mondtak fölötte, és ezután is rendkívül aktívnak mutatkozott.

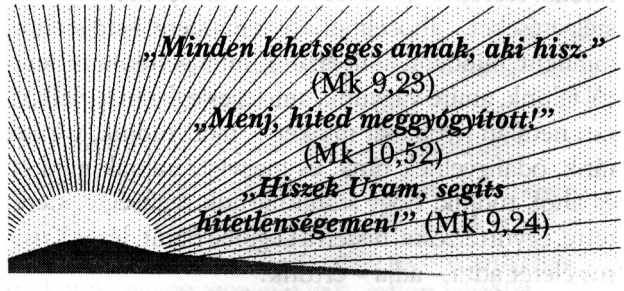
Három hét múlva eljött az újabb ultrahangvizsgálat ideje. Az orvosom hitetlenkedve állapította meg, hogy a kisbabában kórosan felgyülemlett víz nagy része felszívódott. Még ő is azt mondta, hogy ez isteni csoda. A két héttel későbbi ellenőrzés alkalmával kiderült hogy már csak a szívüregben van egy kis folyadék, és bizonyos apróbb elváltozásokból látszott, hogy a kiállott betegség nyomot hagyott a kisbaba szervezetén. Pár héttel később a maradék víz felszívódott, az elváltozások pedig megszűntek.

A 37. héten született meg végül Luca Flóra kicsit soványan, de teljesen egészségesen, és mosolygósan. Az külön ajándék volt nekünk, hogy két fiunk mellé most egy kislányunk született. Az orvosok csodájára jártak. Születése után megvizsgálták a vérét, és abból is egyértelműen kiderült, hogy valóban megfertőzte az a bizonyos vírus, nemcsak vaklárma volt az egész.

Az elmondott tények magukért beszélnek. Csak annyit szeretnék még hozzátenni a hasonló, lényegében reménytelen helyzetbe jutók bíztatására – amit nem én találtam ki, de most kezdek érteni –, hogy merjenek hittel imádkozni. Ahhoz, hogy felszabaduljon Isten tevékeny ereje, szükség van a mi hitünkre, vagy legalábbis hinni akarásunkra.

Nagyon hálás vagyok az Úrnak, amiért ezzel a betegséggel személyesen megszólított engem, és megmutatta kegyelmét. Hálás vagyok azért is, mert megtanított arra, hogy a legreménytelenebb helyzetből is van kiút. Hálás vagyok azért is, mert megoszthatom másokkal azt a tanulságot, hogy a hit elhatározás, döntés kérdése is, aminek áldásait csak akkor tapasztalja meg az ember, ha elhatározta magát, eldöntötte magában, hogy hinni fog Isten kegyelmében.

De ha nem tudunk eléggé hinni, a hitért is kérhetjük Isten segítségét.

Hálás vagyok azért is, mert megtapasztalhattam, hogy az egymásért való imádságnak milyen nagy ereje van, és hogy több ember hite kiadhat egy mustármagnyi hitet, ami már elég a csodához.

Virág

Mi, keresztények...

Beszélgetések

„S történt, amint mentek és beszélgettek, egyszer csak jött egy tüzes szekér, tüzes lovakkal, s elválasztotta őket egymástól, aztán Illés a forgószéllel fölment az égbe." (2Kir 2,11)

„Egyszerre megjelent nekik Illés meg Mózes, és beszélgettek Jézussal." (Mk 9,4)

„Ahogy beszélgettek, tanakodtak, egyszer csak Jézus közeledett és csatlakozott hozzájuk." (Lk 24,15)

„Míg ezekről beszélgettek, egyszer csak megjelent és köszöntette őket Jézus: Békesség nektek!" (Lk 24,36)

Hogyan fonódik össze a hétköznapi élet és a hit misztériumvilága? Hogyan élhetjük meg keresztényi egyszerűségben Krisztus üzenetét? Hogyan tudjuk észrevenni a teremtés és a Teremtő csodáit mai, ultramodern életünkben, amely a 24 órás médiacsatorna „ördögi" világában alél, ahol a hit elavult és elfelejtett, és ahol a csoda csak „földöntúli" vagy okkult formában tűnhet fel? Hogyan élhetjük meg hitünket, amikor a világ minden rezdülése az „ellenkező hatalom" értékeit, örömeit sulykolja, rákényszerítve az emberekre ennek minden ellenkezés nélküli elfogadását? (Mire gondolok? A tévéfilmek minden tiszta érzést nélkülöző, csak a látható élvezetekre és érzelemkiélésekre ösztönző világára. Erőszak, vágyak, pénz... Ha jó akarsz lenni, ilyen eszményekben kell hinned, ilyen filmeket kell szeretned, ilyen világban kell élned – mondja a médiavilág.)

A médiának médiumok kellenek – Jézus őszinte barátokat szeretne (Jn 15,15)! És a barátokkal baráti beszélgetéseket... ahol elmondunk mindent – szó szerint: mindent; mindent, amit érzünk, amit gondolunk, amitől félünk, amire vágyunk, ami legeslegbelül foglalkoztat, netalán nyomaszt minket –, mert tudjuk, várnak ránk, odafigyelnek ránk, és megvigasztalnak minket, és ahol, tudjuk, hogy számíthatunk segítségre, szeretetre, együttérzésre, hiszen a Legjobb Barát, Jézus Krisztus életét adta – adja – értünk!

Beszélgetések...

Szeretnénk egy új színfoltot festeni a Marana Tha újságban megjelenő írások palettájára, amely – mai módon – személyes hanggal és közelséggel mutatja be a Jézusban élő emberek, családok, közösségek mindennapi – és nem mindennapi – hitéletét, megéléseit, örömeit, vágyait, hogy példáinkkal erőt adjunk, bátorítsunk, lelkesítsünk... és egyszerűen, hogy megismerkedjünk és összebarátkozzunk egymással, megérezve a közösséget, amelyben mindannyian egyek vagyunk... és mindannyian együtt vagyunk, mint Krisztus Testének tagjai...

Mi, keresztények... akik Krisztusban és Krisztusért élünk... akik a családunkban jézusi értékeket állítunk előtérbe és minden körülmények között képviselni igyekszünk (sokszor szemben a világgal és küzdve a világ szembenállásával)... akik valódi életet szeretnénk élni... hitben, szeretetben és testvéri közösségben...

o o o o o o o o

Mi, keresztény emberek is néha nagyon magányosnak, elhagyatottnak és kiszolgáltatottnak érezhetjük magunkat – betegség, lelki problémák, családi konfliktusok vagy egzisztenciális feszültségek és kihívások miatt, vagy a világban zajló katasztrofális események láttán –, és néha elfelejtjük, hogy Krisztus Testének tagjaként millió és millió barátunk van Jézusban... és hogy a barátunk barátja a mi barátunk is!

o o o o o o o o

Ezek a beszélgetések szeretnének megerősíteni mindenkit, hogy sokan-sokan vagyunk, és az Úr akaratából megtalálhatjuk egymást, személyesen vagy így írásban – gondolatainkon keresztül is...

A gyógyulásról

Az első „baráti" beszélgetés elé kívánkozik saját megtapasztalásom az imádság gyógyító erejéről.

Első gyermekünk megszületése után egy évvel valamiféle orvosilag meghatározhatatlan veseproblémám lett, melynek nem tudták megállapítani az okát. Hónapról hónapra tartó szenvedésem mély elkeseredésbe süllyesztett.

Marci és Ildi – akik ennek az interjúnak az alanyai, és akik több sikeres gyógyító imádságban vettek részt – ezt hallva, bátran vállalták az Úrhoz való együttes, hangos imádkozást, és erre való buzdításukkal mi is – férjem és én – új módon mertünk Istenhez szólni... mint személyesen jelenlévő és ránk figyelő Gondviselőnkhöz. Vezetésükkel, férjemmel együtt többször imádkoztunk gyógyulásomért. Alkalmanként leültünk és röviden megbeszéltük az imarendet: Miatyánk és dicsőítés után sorban, egyenként a saját szavainkkal imádkoztunk. Ha körbeértünk, újabb ének következett, és ismét sorban mindenki egyenként imádkozott. Amennyi időnk volt, annyiszor ért körbe az „imalánc".

Amit már a legelső alkalom után – és minden egyes imaalkalom után – éreztem, az **öröm** megnyugtató érzése volt. Olyan láthatatlanul költözött be a szívembe, hogy én magam is teljes csodálkozással figyeltem a belőlem feltörő öröm oly régen nem érzett felszabadultságát. Nem „világi" és nem harsány öröm volt... hanem „valami" nyugodt, békés... – a lelkem mélyéből kiszabadult –, valamilyen másik világot tükröző, megtestesítő öröm... ami létezik már itt a földön is... és megtapasztalhatjuk, ha megnyitjuk magunkat az Úr előtt... őszinte szívvel... őszinte szóval...

ÉS MICSODA ÖRÖM EZ!? Hiszen örömömet fokozatos gyógyulásom követte. Az újabb imádságos alkalmak egyre erősítették bennem a gyógyulás elfogadását és – a hónapokon át tartó szenvedések után – az Istennel való megbékélést. Áldott legyen az Úr, a mi Istenünk, aki mindenkor gondot visel ránk!

„Az én örömöm legyen bennetek, és teljes legyen az örömötök" – mondta Jézus (Jn 15,11). *„Kérjetek és kaptok, hogy örömötök teljes legyen"* (Jn 16,24).

Beszélgetésünk

Beszélgetésünk elején Marci és Ildi elmondta, hogy előző este egy súlyos állapotban lévő két gyermekes édesanyáért imádkoztak, a férjjel és másik két házaspárral közösen.

¤ *Hogyan indultatok el tegnap este, mi történt bennetek?*

Marci: Elég nagy feszültség volt bennünk, ami nem mindig van így...

¤ *A helyzet súlyossága miatt?*

M: Igen, és amiatt is, mert kicsit féltünk, hogy milyen fogadtatása lesz ennek az imádkozásnak, mivel nem hívtak, hanem mi ajánlkoztunk.

¤ *Az édesanya is otthon volt?*

M: Kórházban van... négyszemélyes kórteremben, ezért ott nehezebb lett volna összegyűlni imádkozni, bár tudjuk azt, hogy jó, ha személyesen ott van az, akiért imádkoznak. De hát az is jó, ha legalább tudja, hogy most imádkoznak érte. Ő most nem tudott ott lenni... de nyilván ez sem korlátozza Istent, hogy a gyógyulás bekövetkezzen.

¤ *Jellemző, hogy úgy kerültök egy imaösszejövetelre, hogy ti ajánlkoztok, vagy inkább megkérnek benneteket?*

M: Még kevés gyógyító összejövetelünk volt, ezért nehéz általánosságokat leszűrni. Egy éve, az első ilyen alkalommal, barátaink – akiknek a kisbabája a méhen belül egy súlyos fertőzés következtében betegedett meg –, hívtak bennünket. **[Az erről szóló tanúságtétel az újság 13. oldalán olvasható.]** A gyógyulás leírhatatlan örömöt és nagy bátorságot adott az újabb imaösszejövetelekhez. A kisbaba gyógyulása után egy beszélgetés során már barátaink vetették föl bajban lévő ismerősüknek ezt a lehetőséget. Nektek például én ajánlottam fel...

¤ *Amikor elindultok valakiért imádkozni, akkor előtte végiggondoljátok, hogy mi is valójában az a probléma, amivel szembe fogtok találkozni?*

M: Általában megpróbáljuk megtudni a probléma pontos okát, hogy mi is a betegség, mi is tulajdonképpen a baj... Mi most úgy érezzük, fontos, hogy konkrétan kérjen az ember, ne csak úgy általában.

¤ *Mit tesztek még az előkészületben?*

M: Mi már előtte is imádkozunk és szólunk másoknak is... több embernek... hiszen minél többen imádkozunk, annál nagyobb a remény.

¤ *És ti ketten is imádkoztok előtte a gyógyulásért?*

M: Ha sikerül úgy alakítani a dolgokat, de nincsenek „szokások"... Rugalmasan alakul... és annak is kell maradnia... hiszen Jézus sem egy séma szerint gyógyított... Amikor az imaösszejövetel van, aznap böjtölök... Ha bírom, akkor nem eszem egyáltalán, csak vizet iszom, ha nem, akkor eszem néhány szelet kenyeret. A böjt megkönnyít és emel fölfelé, könnyíti a lelkem. Fizikailag és lelkileg is egyaránt fontos a böjt. Néha amikor éhes vagyok, akkor nem eszem, hanem helyette egy kis rövid imát elmondok... és ez segít az éhség legyőzésében

is, és nyilván a másik félnek is segítség, ha én többet imádkozom... Tehát a böjt áthelyezi a hangsúlyt a testi létről a szellemire... talán ez a lényege, attól függetlenül, hogy testileg is jó hatása van... Ahogy a Jóisten megteremtett minket, a szellemi, lelki és testi dolgok összefüggnek és egy igazán jó dolog, az minden szinten jó... Az előkészülethez még egy dolog hozzátartozik, vasárnap a Margit körúti félnyolcas misén a könyörgések idejében bárki kimehet a templom közepére vitt mikrofonhoz, és elmondhatja a saját imaszándékát... és ilyen esetekben ezzel is szoktunk élni... Ez is egy közösség, amely adott esetben arra az egy célra – ha csak öt vagy tíz másodpercig is – figyel, és ezért imádkozik. Ennek is nagy ereje van...

¤ *A felkészülés megerősít benneteket, hogy nagyobb hittel induljatok az imaösszejövetelre?*

M: A felkészülés inkább egy küzdelem a hitért... Amikor az ember megismeri a helyzetet, az emberi ésszel nézve „reménytelent", jönnek a kísértések, a rossz gondolatok, és meg kell küzdenie az embernek a saját kishitűségével, hogy tudjon bízni abban, hogy a Jóisten megsegít... Bennünk van az a bizonytalanság is, hogy nem tudjuk, mi Isten szándéka, de próbáljuk tudatosítani, hogy Jézus nem tudott nem gyógyítani...

¤ *Azt gondoljátok akkor, hogy ha imádkoztok, az az elfogadható, ha ennek eredményeképpen a beteg meggyógyul?*

M: Én úgy érzem, hogy ez egy tökéletes megoldás. Igen. Persze akkor nem tökéletes, ha ugyan meggyógyul, de a családjában nem állnak helyre a dolgok vagy megy minden a régi úton. Csak akkor tökéletes a gyógyulás, ha egymást jobban megértik, és a Jóistennel is jobb lesz a kapcsolatuk... Egy családnál, ahol a férj elment otthonról, nemcsak a helyzet megoldódásáért imádkozunk, vagyis hogy térjen haza, hiszen ha nem jó a kapcsolatuk, ez nem lesz tartós, hanem, hogy tényleg tökéletes gyógyulás szülessen, a lelkük gyógyuljon meg, találjanak vissza Istenhez. Szeretném felhozni még Dávid király példáját is, amikor beteg gyermekéért imádkozott. Míg élt a gyermek, teljes erejével könyörgött, s mikor meghalt, az elfogadása is teljes volt. Dávid viselkedése követendő példa számunkra. *„Dávid az Úrhoz fordult a fiú miatt; szigorú böjtöt tartott, s amikor hazament, éjszaka a puszta földön aludt, zsákkal takarózva... A hetedik nap a gyermek meghalt... Dávid megkérdezte udvari embereitől: »Meghalt a gyerek?« »Meg!« – felelték. Erre Dávid fölkelt a földről, megmosdott, bekente magát olajjal és más ruhát öltött. Aztán elment az Úr házába és leborult. Ezután ételt tettek elé és evett. Erre udvari emberei így szóltak hozzá: »Mit csinálsz? Amikor még élt a gyerek, böjtöltél és siránkoztál. Most meg, hogy a gyerek meghalt, fölkelsz, és ételt veszel magadhoz.« Ezt válaszolta: »Amíg a gyermek még élt, böjtöltem és sírtam, mert azt gondoltam, ki tudja, hátha megkönyörül rajtam az Úr, és életben marad a gyerek. De most, hogy meghalt, minek böjtöljek tovább? Hát visszahozhatom? Én utána megyek, de ő nem tér hozzám vissza.«"* (2Sám 12,15-23)

¤ *Hogyan imádkoztok?*

M: Az ima mindig több részből áll... Nekünk bevált, hogy a rózsafüzért úgy mondjuk, hogy minden Üdvözlégy után a soron következő mondhat szabad imát. A szabadima nem kötelező, nem muszáj hangosan mondani, lehet helyette énekelni is. Mi általában hangosan szoktuk mondani, de ha éppen nincs mondanivaló, nem kell „csak azért" beszélni, hanem mondhatja valaki a következő Üdvözlégyet is...

Ildi: De olyan is előfordult, hogy csak egy-egy szabadimát mondtunk, mert már késő volt és sűrű volt a napunk... A rózsafüzér egy kedves forma számunkra, de nem kötődik ehhez a gyógyulás. Nagyon jó szerintem, ha a szabad imák között van kötött ima is, hogy ne csak úgy kelljen imádkozni, hogy magadra vagy másra figyelsz, hanem akkor a csendben, a kötött imában csak Isten és te vagy... akkor nincs semmi más... Belehelyezkedem annak az embernek a helyzetébe, akiért imádkozunk és ugyanakkor az Isten is ott van... Az is szokott segíteni, ha a Miatyánkot igazán végiggondolom...

M: Néha csak dicsőítünk... például csak megy a kazetta, és azzal együtt lehet énekelni... és ez is segít... Volt így az Ildivel kapcsolatban, hogy amikor már imádkoztam, fölmerült bennem a kérdés, mit tegyek még. Az „jött be", hogy csak dicsőítsek még egy fél órát... Ez nehezen ment, mert bennem volt már a türelmetlenség, hogy kellene menni dolgozni, de rászántam az időt. Akkor is érezhető változás történt... tehát konkrétan lett eredménye... Ildi jobb állapotba került... De ez a dicsőítés nyilván az embert magát is megerősíti...

¤ *Mit tapasztaltatok egy-egy imaalkalom során?*

I: Talán a legfőbb jellemző, hogy a kezdeti aggodalmat, feszültséget békesség, öröm, bizakodás, hit váltja fel. Az ima során nemcsak a gyógyulást kapjuk, hanem Isten szerető közelségét, az Ő békéje tölt el minket. Érezzük figyelmét, azt, hogy fontosak vagyunk számára és szeret minket. Örülök, amikor az imádságra és a Jóistenre tudok figyelni... Egyszerűen azt érzem, hogy merek hinni abban, hogy a lehetetlen is megtörténhet, hogy a Jóisten mindezt megteszi.

M: Ezenkívül előfordulnak különlegesebb esetek is, valakinek „bejön" valamilyen érzés, gondolat vagy kép. Például mikor a beteg magzatért imádkoztunk, az ima vége felé egy képet láttam, hogy egy tenyéren van a kisbaba és mondja, hogy „köszönöm mamikám, már

sokkal jobban vagyok". Más alkalommal nagy szeretetáradást éreztem... ez nem külső vagy belső meleg: szeretet. Vagy csak érzem Jézus jelenlétét, nem látható, nem hallható, de ott van, és „közelsége oly igen jó nékem". Az ilyen élmény nagyon megerősítő tud lenni, de egyáltalán nem feltétel, inkább csak ajándék. Egy másik alkalommal mindannyian éreztük Jézus nagy szeretetét, kivéve akiért imádkoztunk. Kicsit csalódottan ment haza, viszont másnapra meggyógyult.

I: Úgy érzem, hogy nemcsak akkor és ott, hanem hétköznapjainkban is egyre inkább jelen van az Isten.

¤ *Miután imádkoztatok, megosztjátok egymással, hogy mit éreztetek, mire gondoltatok az ima alatt?*

M: Igen, mert bárkinek volt is valamilyen tapasztalata, az a többieket is megerősíti.

I: Többször megtörtént, hogy az ima alatt keletkezett örömből jókedvű beszélgetés, közös éneklés kerekedett. Mint jó barátok – mert azok vagyunk – ez külön örömet jelent számunkra. A közös ima által még közelebb kerültünk egymáshoz.

¤ *Az imaalkalom után mit tesztek még az illetőért?*

M: Nap mint nap imádkozunk érte, ahogy elfoglaltságaink mellett tudunk... Ez időnként csak pár perc. Külön-külön is, és ha sikerül együtt is. Nehéz az alkalmat megteremteni, de súlyosabb probléma esetén valahogy jobban sikerül. Szükség esetén – ha az imának nincs tapasztalható eredménye, vagy ha a gyógyulás nem teljes – az imaalkalmat megismételjük, időnként (hosszú) időre van szükség, és újabb és újabb megerősítésre.

¤ *Hogy lehet kikapcsolni azt, hogy az ember ilyen nagy terheket, élet-halál problémákat hordoz?*

M: Nem kell kikapcsolni, az embernek megvan a saját dolga, a saját családja...

I: A sok imaalkalom alatt éppen azt érzem, hogy sokat nyugodtam és gyógyultam. Nem azt érzem, hogy amióta imádkozunk, megtörnék, hanem éppen az ellenkezőjét, azt érzem, hogy egyre nyugodtabb és kiegyensúlyozottabb vagyok, egyre inkább rá merem bízni magam Istenre, és úgy látom, egyre jobban mennek a dolgok.

¤ *Fontos, hogy akiért imádkoztok, tudjon róla?*

M: Azért fontos, mert ha csendben imádkozunk, úgy, hogy nem tud róla a beteg, és meggyógyul, akkor sokféle magyarázatot találhat: „az orvosok nagyszerűek voltak..." „voltunk természetgyógyásznál..." vagy „véletlen gyógyulás" történt. De ha tudja, hogy imádkoztunk érte, és rövid időn belül meggyógyul vagy jobban lesz, akkor tudni fogja, hogy az itt kezdődött, és számára ez egy Isten-élmény lesz. Ezért is olyan fontos a személyesség, hogy Isten dicsősége nyilvánvaló legyen, mert ez elindítja őt az Isten felé, megtapasztalva, hogy „megsegített az Isten". Hite is mélyebb lesz ettől, és esetleg egyre mélyebb kapcsolatot keres...

¤ *Több gyógyulás is történt közös imádságaitok során. Hogy gondoljátok, van-e valamilyen különleges adottságotok?*

M: Nem mi vagyunk különlegesek, nincsenek szárnyaink, két lábunk, két kezünk van, ez az ima karizmája... Hát persze valami nyitottság kell hozzá...

I: Előny az optimizmus...

M: Én azt szeretném, hogy ha valaki elolvassa ezt a cikket, és beteg vagy beteg valakije, üljön le másokkal együtt imádkozni. Úgy lenne jó, ha baráti, ismeretségi körök gyűlnének össze, és mindenki a saját környezetét hordozná.

¤ *Azt mondjátok, hogy nyugodtan bárki „üljön le"?*

M: Ezt bárki alkalmazhatja. Ez nem a mi karizmánk, hanem ez az ima. Az ima erről szól, hogy „amit kértek imában az Úrtól, azt megadja nektek". Ami az egészet működteti, az a hit és a szeretet – ennyit tudunk... A közösség dobja össze azt a mustármagnyi hitet, ami csodákra képes.

¤ *És mit tanácsoltok annak, aki bátortalan?*

M: „Ne félj, csak higgy!"

I: Keressen társakat, akikkel egymást erősítik. Egyébként azért is tetszik nekem ez a másokért mondott ima, mert bizony egy nehéz helyzetben a kívülállónak sokkal könnyebb hinni és bízni, mint annak, akinek éppen hosszan ecsetelte az orvos, hogy hány százalék esélye van a gyógyulásra...

M: Azonban aki közvetlenül érintett a nagy bajban, az jobban tud a szívéből kérni...

o o o o o o o o

Beszélgetésünk még sokfelé ágazott... Reméljük, hogy ezek a kiemelt részek bátorítást adnak a közös imádsághoz... Befejezésül néhány kapcsolódó bibliai helyet közlünk, amelyeket Marci és Ildi fontosnak tartott.

„Bizony mondom nektek, hogyha valaki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel és vesd magad a tengerbe, és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, akkor az csakugyan megtörténik. Ezért mondom nektek, hogy ha imádkoztok és könyörögtök valamiért, higgyétek, hogy megkapjátok, és akkor valóban teljesül kérésetek." (Mk 11,23-24) *„Mert hittel segítségül hívtuk a nevét, erőt öntött ebbe az emberbe, akit itt láttok, és akit ismertek. A tőle való hit visszaadta neki épségét mindannyiótok szeme láttára."* (ApCsel 3,16)

További ajánlott helyek: Jn 14,12-14; Lk 6,38; Mt 18,19-20; Zsolt 147,1; Mk 10,47-52; Jn 9,2-3.

F. Merényi Ági

HOGY ÁLLUNK ISTENNEL?

Ha meg akarjuk állapítani, hogy is állunk Istennel, annak legbiztosabb módja, ha számot vetünk az összes emberi kapcsolatunkkal és alaposan megvizsgáljuk őket. Ami ezekben a kapcsolatokban jelen van, ugyanaz megvan az Istennel való kapcsolatunkban is.

Még konkrétabban: ha például a hétköznapi életemben száz emberrel állok kapcsolatban és azok közül húszat igazán szeretek, húszat viszont elutasítok, a többi hatvannal pedig nagyjából „normális", és egyben felületes kapcsolatot tartok fenn, akkor Istennel kapcsolatban ugyanez a helyzet: a Vele való kapcsolatban húsz százalék a szeretet, húsz százalék elutasítás és a többi hatvan százalék pedig felületességet illetve szokványos kapcsolattartást jelent. Ez úgy nyilvánul meg, hogy bár Isten léte ebben a hatvan százalékban számomra nem kérdéses, de olyan távolinak élem meg, hogy életemben ténylegesen nincs jelen.

Ameddig egyetlen embert is lenézek, Istent is lenézem. Ennek az elutasításnak a mértéke pontosan olyan mértékű, amilyen fontosságú szerepet az elutasított személy az én kapcsolatrendszeremben betölt. Például egy gyermek számára az anyja összes kapcsolatának negyven, ötven, vagy több százalékát is jelentheti. Ameddig tehát akár egyetlen emberre is dühös vagyok, Istenre is haragszom. Ameddig akár egyetlen embert is kiközösítek vagy irigyelek, Istent sem veszem észre vagy irigyelem. Ameddig akár egyetlen embertől is félek, Istennel szemben is félelem tölt el. Ha féltékeny vagyok, Istennel szemben is az vagyok.

Az ember- és Isten-kapcsolatnak ez a tökéletes azonossága a biztosíték arra, hogy hitünk teljes mértékben az életben gyökerezzen.

Jálics Ferenc

Tartalomjegyzék

Halász Piusz: Advent szelleme 3

Karácsony 4

Floyd McClung: Hogyan gyógyítja meg Isten a megsebzett szíveket? 9

Virág: Luca Flóra története 13

F. Merényi Ági: Mi, keresztények ... 14

Jálics Ferenc: Hogy állunk Istennel? 18

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1053, Ferenciek tere 9.
Telefax: 317-4895
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült a GÖDI PRINT Kft nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Novemberben jelentetjük meg **Michael H. Brown: Légy te is imaharcos!** című könyvét. A szerző buzdít a komolyabb imaéletre, mivel a gonosz támadásai fokozódnak szerte a világon, szükséges lenne egy átfogó imaharc. Tervezett ára: 680.–Ft

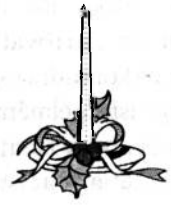
¤ Minden hónap második szombatján de. 11-től du. 3 óráig **közbenjáró, gyógyító imát** végzünk (3 fős imacsoport) azokért a betegekért, akik előzetes jelentkezés után személyesen eljönnek az Emmausz Irodába (Thököly út 120.).

¤ Az **Emmausz Iroda elköltözött a Thököly út 120. szám alá** (Bp. 1146). Új telefon és fax száma: 222-53-06 (üzenetrögzítő is). Az Iroda nyitva munkanapokon 10-től 16 óráig.

¤ **Bevezetés a misztikába** címmel zárt **négynapos lelkigyakorlatot tartunk** az Emmausz lelkigyakorlatos házban (Bp. 1146 Thököly út 120.) nov. 25-től 28-ig. Vezeti Bernadett nővér. Hitüket gyakorló katolikusokat várunk. Napi háromszori étkezéssel. Ára: 1000.–Ft/fő/nap. Jelentkezés telefonon, faxon vagy levélben.

¤ Örömmel tudatjuk a kedves testvérekkel, hogy a **Kérügma kiadó megnyitotta könyvesboltját**. Közösségeket, terjesztőket szeretettel várunk. 2000-es igés naptár nagy választékban kapható. Cím: 1074 Budapest, Dohány u. 57. Telefon: 344-4355, 06-30-947-7058.

Grafika (4., 9. old): Tóth Mariann
Hátlap belső fotók: Szabó Róbert,
Hátlap fotó: Fehér Márta

Isten népe – misztériumokban élő nép

Az Eucharisztia kiemeli az embert a földi lét korlátaiból és ablakot nyit az örökkévalóságra.

Imádó lélekkel borulj le előtte, amikor a világ támadásai és a szív sérülései között felfedezed, hogy itt van Ő, aki életénél is jobban szeret téged.

Ha várakozó hittel Neki ajánlod életedet, Isten gyógyít az Eucharisztia szentsége által.

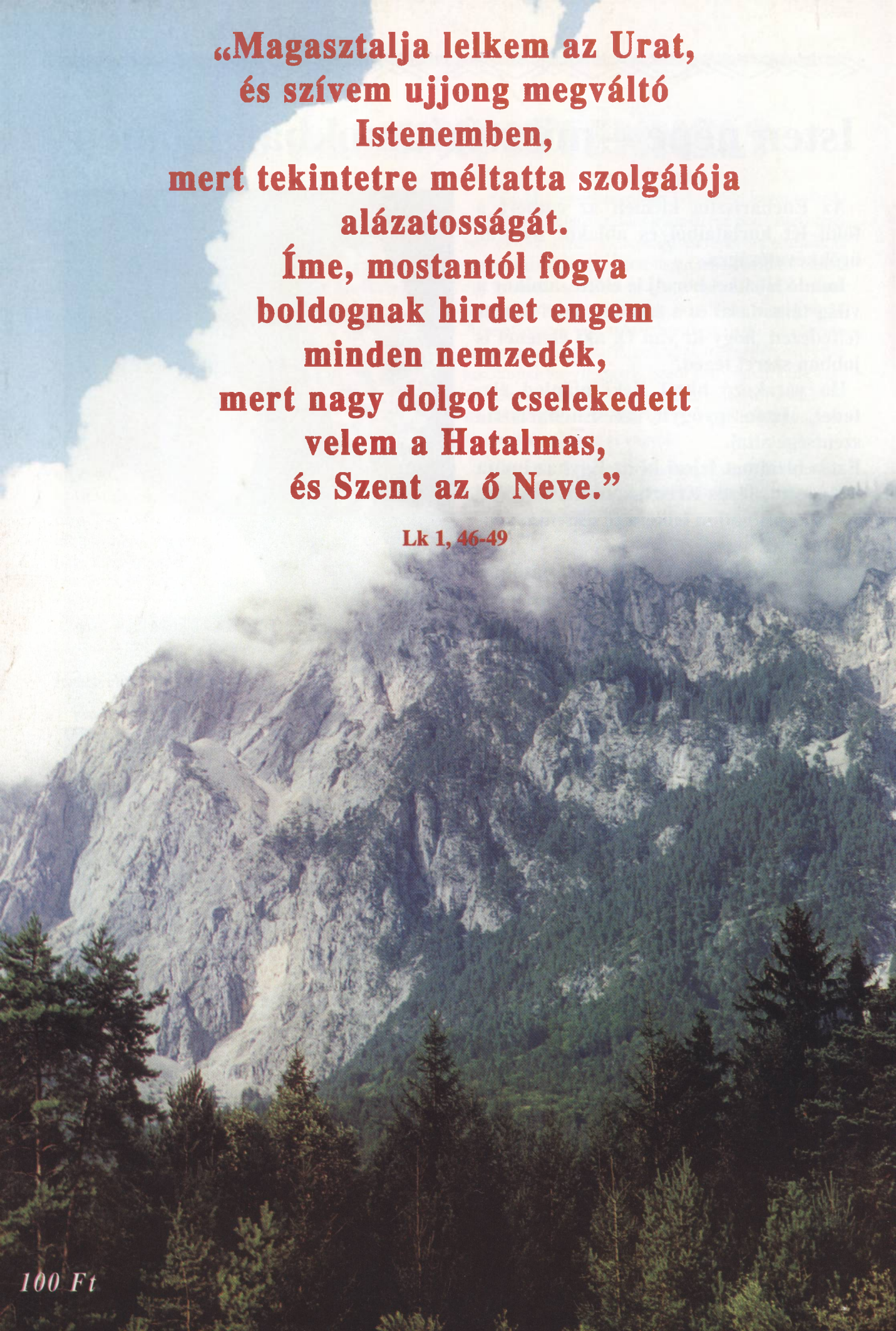
Ezt a bizalmat fejezi ki az Egyház imája is: „Uram, Jézus Krisztus, tested és véred vétele... szolgáljon lelkem és testem... gyógyulására!"

A szentáldozás meghitt pillanatában Jézus szeretete meggyógyítja a bűn sebeit, megtérést ad és új életet!

Országos Katolikus Karizmatikus Találkozó – körmenet az Oltáriszentséggel

„Magasztalja lelkem az Urat,
és szívem ujjong megváltó
Istenemben,
mert tekintetre méltatta szolgálója
alázatosságát.
Íme, mostantól fogva
boldognak hirdet engem
minden nemzedék,
mert nagy dolgot cselekedett
velem a Hatalmas,
és Szent az ő Neve.”

Lk 1, 46-49

100 Ft